

Sygn. akt I PK 104/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa E. M.
przeciwko Zespołowi Szkół Ogólnokształcących nr 1 w K.
o przywrócenie do pracy, o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt VI Pa .../15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 12 grudnia 2016 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 5 maja 2015 r. oddalającego powództwo o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za niezgodne z prawem (pkt 1), odstępując od obciążania powódki kosztami procesu (pkt 2).

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie: (-) § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie kryteriów i trybu dokonywania oceny pracy nauczyciela, trybu postępowania odwoławczego oraz składu i sposobu powoływania zespołu oceniającego przez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że oceny powódki dokonano w sposób prawidłowy, podczas gdy wydanie opinii było spóźnione; (-) § 2 ust. 8 rozporządzenia Ministra Edukacji z dnia

21 grudnia 2012 r. w sprawie kryteriów i trybu dokonywania oceny pracy nauczyciela, trybu postępowania odwoławczego oraz składu i sposobu powoływania zespołu oceniającego przez błędną jego wykładnię i w konsekwencji jego niewłaściwe niezastosowanie odnośnie oceny pracy powódki oraz odstąpienie od całościowej oceny powódki z uwzględnieniem nienaganego przebiegu pracy zawodowej, nabytych kwalifikacji i dorobku zawodowego, koncentrując się na wadliwie sporządzonej opinii, akcentującej jedną tylko, mocną (wedle przekonania pozwanej) przyczynę negatywnej oceny powódki, nie uwzględnivszy, iż zaniedbania w pracy wychowawczej i dydaktycznej nad problematycznym uczniem w szkole spoczywały nie tylko na powódce, ale na wychowawcy oraz dyrektorze szkoły. Zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, to jest: (-) art. 328 § 2 k.p.c. przez pobieżne i lakoniczne wyjaśnienie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ponadto pominięcie części okoliczności faktycznych bez należytego wyjaśnienia takiego postąpienia, brak odniesienia się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku postępowania, w tym w szczególności korzystnych dla powódki, których to uchybienia uniemożliwiają zarówno prawidłową ocenę prawną, jak utrudniają stawianie zarzutu kasacyjnego; (-) art. 328 § 2 k.p.c. przez brak odniesienia się do przeprowadzonego dowodu z opinii biegłej i ustaleń oraz ocen wyrażonych w tej opinii, pobieżne i lakoniczne wyjaśnienie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ponadto pominięcie części okoliczności faktycznych bez należytego wyjaśnienia takiego postąpienia, brak odniesienia się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku postępowania, w tym w szczególności korzystnych dla powódki, które to uchybienia uniemożliwiają zarówno prawidłową ocenę prawną, jak utrudniają stawianie zarzutu kasacyjnego; (-) art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zabranego materiału dowodowego, uwzględniając fakt poczynienia nowych ustaleń faktycznych w toku postępowania dowodowego, w tym przez pominięcie w podstawie faktycznej okoliczności wpływających z przeprowadzonych dowodów, a co za tym idzie nie poddanie dużej części ustalonych faktów ocenie prawnej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na oczywistą zasadność ww. zarzutów skargi kasacyjnej.

Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie celowym jest przypomnienie, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych enumeratywnie w art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadnością, odwołując się w tym zakresie do zarzutów naruszenia prawa materialnego i procesowego wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie omawiano wymogi stawiane wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartemu na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Odwołanie się do tej przesłanki przedsądu zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przy czym o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wskazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943 oraz powołane tam orzecznictwo). Chodzi tu jedynie o takie uchybienie przepisom prawa materialnego lub procesowego, zarzucane sądowi

drugiej instancji w skardze kasacyjnej, które mają charakter elementarny, polegające w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa czy na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie SN z 20 listopada 2014 r., IV CSK 349/14, LEX nr 1616920). Skarżący powinien zatem wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. przykładowo postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; postanowienie SN z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343; czy postanowienie SN z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1211117).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczyła się do powtórzenia treści zarzutów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej, nie wskazując jednocześnie argumentów uzasadniających twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w znaczeniu przedstawionym powyżej. W związku z tym, nie wykazała kwalifikowanej przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

Odnosnie wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, należy zauważyć, że zgodnie z art. 398⁷ § 1 k.p.c. strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi. Nie stanowi, więc odpowiedzi na skargę kasacyjnej pismo procesowe wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.